

DRAGNINGSMARSCH, m. 3. (milit.) Marsch i sned riktning efter diagonal-linien ifrån en punkt till en annan, på det sätt, att truppens front alltid är parallel med sig sjelf.

DRAGNOT, f. 2. (fisk.) Not med dragtåg, hvarmed den drages, antingen i öppna sjön till båtar, eller vid stranden.

DRAGOMAN, -- ån, m. 3. Tolk hos Turkarna.

DRAGON, -ön, m. 3. 1) (ursprungligen) Beriden infanterist. — 2) (nu) Lätt ryttare. *Lång som en d. Svåra som en d.*, groft. — 3) (fam. o. pop.) Stort och groft qvinfolk. — 4) (bot.) Apoteksväxt ifrån Siberien och södra Europa, som äfven odlas i Sverige. *Artemisia Dracunculus*. — *Ss. D-officer, -regemente, -öfverste*.

Anm. Benämningen anses härleda sig deraf, att de första dragoner i Frankrike hade bilden af en drake (på franska *Dragon*, uttalas drag'å'ng) på sina fanor.

DRAGONAD, -- åd, m. 3. (hist.) Benämning på den förföljelse, som under Ludvig XIV anställdes emot protestanterna i Frankrike.

DRAGONPUNSCH, dragönpunsch, m. 3. Ett slags punch, tillagd af 2 delar mosel och 1 del champagne med citron och socker, eller ock af arack, mosel, champagne och rhenskt vin, lika mycket af hvardera, jemte varmt vatten och socker efter behag.

DRAGONÄTTIKA, f. 1. Ättika, hvarpå dragonört blifvit lagd.

DRAGONÖRT, f. 3. Se *Dragon*, 4.

DRAGOXE, m. 2. pl. — *oxar*. Oxe, inkörd till lastdragn. Kallas så till skilnad ifrån Stall-oxe. — *Syn*. Dragare.

DRAGPLÅSTER, n. 5. (med.) Plåster, beredt af spanskfluggpulver, och som påläggas, för att draga osunda vätskor ur kroppen. Kallas äfven Spanskfluggplåster.

DRAGREM, f. 2. pl. — *remmar*. 1) Rem, hvarmed något drages ut, t. ex. på en vagns- eller skänklåda, o. s. v. — 2) Rem på seldon, hvarmed hästen drager. Kallas äfv. Dragläder. — 3) (artil.) Lina, öfverdragen med läder och försedd med en ring.

DRAGREP, n. 3. Rep, hvarmed något drages, t. ex. en källe.

DRAGRING, m. 2. Metallring, fästad i ett föremål, för att lättare kunna dragas det, antingen med handen eller med tillhjälp af tåg, linor, som deri fastgöras.

DRAGRÖR, n. 3. (tekn.) Rör, hvarigenom man skaffar luften utgång, t. ex. ur formen vid klockgjutning. Kallas äfv. Vindpipa.

DRAGSJUKA, f. 1. Ett slags sjukdom, bestående i kroniska konvulsioner, hvilka förbehådas af en kränling i lemmarna, som sammandragas under ganska smärtsamma plågor för patienten.

DRAGSKIFVA, f. 1. Verktyg, som begagnas vid tråddragning, bestående i en stålskifva med flera för olika tjocklekar afpassade hål, genom hvilka tråden drages.

DRAGSKRUF, m. 2. pl. — *skrufvar*. 1) Skruf, hvars glatta ända är fästad i en orörlig skifva, så att den väl kan kringvridas uti densamma, men ej gå fram eller tillbaka, och hvars andra ända med skrufgängorna griper in i skrufmuttern af en rörlig skifva, hvilken sålunda vid skrufvens kringvridning röres fram eller tillbaka. — 2) Ett slags verktyg, som begagnas af tunnbindare. — 3) Ett slags verktyg, hvarmed pålar upprykcas. — 4) Skruf, som tjenar att sammanhålla något.

DRAGSNÖRE, n. 4. Snöre, hvarmed något drages.

DRAGSTOL, m. 2. Väfstol, som begagnas vid blommerade tygers väfnad.

DRAGSTROPP, m. 2. Stropp, hvarmed något drages, t. ex. på en stöfvel.

DRAGSTÅNG, f. 3. pl. — *stänger*. 1) Stång, hvarmedelst något drages. — 2) Stång, som vid en konstgång skjutes fram och tillbaka medelst konstkorset. — 3) Stång, som på ett vindspel skjutes genom stocken, för att kringvrida spelet.

DRAGTÅNG, f. 3. pl. — *tänger*. Ett slags verktyg, som användes vid tråddragning.

DRAGUGN, m. 2. Se *Vindugn*.

DRAGVIND, m. 2. (tråddr.) Verktyg, hvarmedelst på dragbänken messingsbleck utdrages till tråd.

DRAGVÄG, m. 2. Väg utåt brädden af en kanal eller ström, hvarpå fartyg och mindre farkoster medelst draglinor framdragas af kreatur eller menniskor.

DRAGÖK, n. 3. Se *Dragare*.

DRAKBLÖD, n. 3. sing. Ett slags rött harts, som erhålles dels af Drakblodsrotting, dels af Drakblodsträdet och sydamerikanska träslaget *Pterocarpus Draco*. Begagnas till rödfärgning af hartsfernissor.

DRAKBLÖDSROTNING, m. 2. En palmart, hvars frukt innehåller Drakblod. *Calamus Draco*.

DRAKBLÖDSTRÄD, n. 3. Ett träslag, som växer i Ostindien och på Canarieöarna; utsipprar en kåda, som intorkad är det under namnet Drakblod bekanta harts. *Pterocarpus Draco*.

DRAKE, m. 2. pl. — *kar*. 1) Ursprungligen någon af de stora ormarterna, måhända Slungormen, men af äldsta tiders poeter förvandlad till ett fabelaktigt, vidunderligt djur med två fötter, ormstjert, två flädermusvingar och ett ohyggligt hufvud, stundom flera sådana. (Talesätt) *Han är som d-n på godset*, säges om en rik man, som vänder på hvar styfver, han ger ut. *En stor, lång d.*, en mycket lång menniska. — Bildar några sammansättningar, såsom Pappersdrake, Etterdrake. — 2) Bild, föreställande ett dylikt djur, hvilken nyttjades som fälttecken hos flera bland forntidens folk. I Kina är Draken ännu det kejserliga och riksvapnet, samt brukas stickad på kläder. — 3) I Bibeln är Draken ett bildligt inbegrepp af all andlig styggelse, förbunden med stor styrka; betecknar äfv. djefvulen, samt öfverhufvud hvarje mäktigt fiende till det goda. *Den stora d-n*, djefvulen, d. v. s. det onda. — 4) (nat. hist.) Ett slags liten ödla, med tegellagda fjäll öfver hela kroppen; har en del af rebbenen utsträckta horisontelt utom kroppen och förenade med en hinna, hvarigenom de bilda ett par solfjäderlika vingar, med hvilkas tillhjälp djuret kan göra långa språng emellan träden, för att fånga insekter. *Draco volans*. — 5) Se *Drakskepp*. — 6) (artil. gam.) 40-pundig kanon. *Lätt d.*, 32-pundig kanon. — 7) *D-n*, en stjernbild på den norra himmelen. — 8) *Flygande d.*, ett slags meteor. — *Ss. Drakhufvud, -svans, -stjert, -land*.

DRAKEBLÖD, se *Drakblod*.

DRAKETTER, n. 3. sing. och

DRAKGIFT, n. 3. Giftigt ämne, som drakarne troddes utspy mot sina fiender.

DRAKONISK, a. 2. *D. lag*, grym, omensklig lag. Kallades så efter *Drako*, förste lagstiftaren i Athen, hvilken belade äfven de minsta förbrytelser med dödsstraff. [Drac —.]